

TRS I LOZE

5. vazmena nedjelja, B

Bože, gdje si? Ima trenutaka kad je čovjeku pred očima sve mračno, kad ne vidi je li išta ostalo od njegove vjere i njegovog čvrstog pouzdanja u Boga. Čovjek onda ulazi u tamu, u napuštenost, osjeća se odbačenim i posve samim u svojim bolima. I tada se prolama krik: „Bože, gdje si?“ Ili: „Eli, Eli lema sabahtani?“ Doista, ima trenutaka, kad nam se čini da smo sami i zapušteni i da od naše vjere ima samo nekih jadnih ostataka. Pa ipak! To su tek kušnje. Vjedom znamo i srcem osjećamo kako je nemoguće da bi kršćanin bio sam i zapušten, baš kao što nije bilo moguće da Isus bio sam, izvan zajedništva sa svojim Ocem. Upravo nam o tome danas Isus progovara u prelijepoj slici loze i trsa.

„Ja sam istinski trs, a Otac moj - vinogradar... Ja sam trs, vi loze. Pred nama se otvara čitav novi svijet. U starini su ljudi čeznuli za Božjom blizinom. Imali su svoja svetišta na svetim uzvišicama gdje su samo izabrani mogli nogom kročiti. Bog se ljudima činio udaljenim i nedohvatljivim. I u Starom zavjetu susrećemo takav stav. Tako Bog govori Mojsiju: „A ti, dodaj, moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati!“ (Izl 33,20).

Međutim, u ovom evanđeoskom odlomku pokazuje se posve nova slika Boga. Bog je u Kristu čovjeku tako bliz da se radi o životnom jedinstvu. U Kristu i u čovjeku kola ista životvorna krv: „Ja sam trs, vi loze.“ To bitno nadilazi sve moguće predodžbe staroga svijeta i Staroga zavjeta. Bog je prema starozavjetnom shvaćanju imao svoje Prebivalište, Šator sastanka, hram gdje prebiva njegova Slava, a sada je Bog u Isusu tako blizu. Sjetit ćemo se da se vraćamo onom prvotnom idealu: Biblija govori da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku, sebi slična. „Njegov smo čak i rod“, navodi Pavao jednog grčkog pjesnika. Možda bismo mogli uzeti sliku djeteta u majčinoj utrobi: dijete i majka izgledaju kao jedno tijelo. Pa ipak, ova božanska stvarnost naše povezanosti s Bogom daleko nadilazi sliku čeda u majčinoj utrobi: naime, dijete nema zajedničku krv s majkom, i, konačno, ono teži da se od nje odvoji i osamostali. A naš je život u Bogu tako ukorijenjen da od njega dolazimo, k njemu idemo; u njemu živimo, mi ćemo se i jesmo. Jer, veli Augustin, „Za sebe si nas stvorio, o Bože, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.“ Ukratko: Isus je trs, mi loze.

„Ostanite u meni i ja u vama. Kao što loza ne može donijeti roda sama od sebe, ako ne oстане na trsu, tako ni vi ako ne ostanete u meni.“ Ovog sam proljeća imao prilike obrezivati lozu. U prvi mah izgledaju jednako odsječene loze i one koje su ostale na trsu. A razlika je bitna: one prve umiru, one druge žive. Tako i mi: vezani smo istim sokovima s Kristom. Bez njega ne možemo ništa učiniti. Sve je u njemu i po njemu. Zato je upravo to i smisao našega života: *Sve gubitkom smatram zbog onoga najizvrsnijeg, zbog spoznanja Isusa Krista, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i otpadom smatram: da Krista steknem i u njemu se nađem (Fil 3,8-9).*

„Ako ostanete u meni i riječi moje ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit će vam.“ To je ono. U Bogu smo. I naravno da nam je onda sve moguće. Valja samo povjerovati i radovati se Božjoj snazi i blizini.

Zvonko Pažin